

E. Lockhart, Sarah Mlynowski,
Lauren Myracle

Cum să fii o fată rea

Traducere din engleză de
Ioana Filat

1. JESSE

La sfârșitul lui iulie, pe vremea când încă îmi mai ardea de glume, i-am luat lui Vicks două smocuri de păr fals pentru subraț de la magazinul *Glume la Greu*. Erau un fel de plasturi blănoși. Vicks s-a pus pe chicotit și i-a purtat toată ziua, luându-și numele de *Femeia Supremă din Fantastica Floridă*, și nu i-a dat jos nici măcar seara, când avea întâlnire cu prietenul ei, Brady McKane. Purta un maiou.

A doua zi mi-a spus că Brady a rămas cu gura căscată ca la dentist când a văzut-o, însă probabil că a înflorit un pic povestea. Brady o adoră; și dacă vedea-o cu păr fals ieșindu-i din nas, tot l-ar durea în paispe. Ce mai, ar adora-o liniștit și dacă părul sălăi n-ar fi fals.

La asta mă gândesc când opresc în parcarea de la Waffle House, restaurantul unde lucrez cu Vicks. La plasaturii blănoși, nu la cât de mult o adoră Brady pe Vicks. Pentru că n-am uitat cum eram pe vremea când mă întineam de caterincă și cât de bine mă înțelegeam cu Vicks, cât mai râdeam împreună, ca două prietene la cataramă ce eram. Acum parcă scărțâie ceva între noi și nu mai suport.

E și vina mea, nu neg. De când și-a descoperit maică-mea gâlma aia, n-am mai fost deloc în apele mele. Asta s-a întâmplat acum săptămâpe zile — cam multișor ca să mă tot fătăi de colo-colo în toane proaste, ținând totul în mine.

Însă și Vicks e cu capsa pusă de la o vreme, mă gândesc că i se trage de la Brady, care a plecat din oraș acum două săptămâni. Oricum ar fi, chiar nu e-n stare să uite o clipă de propriile probleme și să observe că nici mie nu mi-e prea bine? Doar n-a plecat din țară, e în Miami, nu Timbuktu.

Vreau să fiu iar prietenă cu Vicks. Am *nevoie* de ea, mai ales acum.

Opresc motorul Opelului verde-sorbet al maică-mii, îmi iau inima-n dinți și intru în restaurant, chiar dacă vineri am liber și am tot dreptul să lenevesc pe canapea, uitându-mă la un serial din ăla de pe Lifetime, cu femei care nasc bebeluși în pericol imminent de moarte, dar care sunt salvați în ultima clipă, aşa că toată lumea plângere de fericire că viața le-a mai dat o sansă. Ce frumos e să trăiești, ia uite ce degețele micuțe și desăvârșite are! O adevărată binecuvântare. Slavă Domnului!

Numai că în ultimul timp nu prea mai am de ce să înalț rugi de mulțumire.

— Of, scumpa mea, cre' că Dumnezeu e ofticat rău pe mine, mi-a zis maică-mea săptămâna trecută, când oncologul i-a dat vestea finală.

A râs ea, însă ochii par că i se afundaseră în orbite de îngrijorare, cu cercurile lor de rimel negru-tăciune.

Și clar e ceva putred în sufletul meu sau ceva, pentru că ghici ce i-am trântit atunci?

— Mda, cre' și eu.

Asta a fost a doua zi după concursul de tricouri ude, țin să adaug. Maică-mea, *maică-mea* a luat parte la un concurs de tricouri ude! Cu camionagii ăia care-o împroșcau cu apă rece ca gheăța pe săni! În timp ce R.D. se umflă în pene, pun pariu. Își dădea coate cu tovarășii lui și le zicea rânjind: „Femeia mea. E dată dracului, este?” Și mai mult ca sigur că își servea clienții cu Gatorade cu gheăță de la standul cu băuturi reci — i se pare că standul ăla conferă un aer stilat popasului pentru camioane pe care-l are.

Ei bine, țin să zic că la popasul ăla nu e absolut nimic stilat.

Mama vrea să mă convingă că știa ce-o să-i zică doctorul de la clinica de fițe și că în concursul ăla pentru camionagii a avut șansa să le lase pe „fete” să se zbânțuie ultima oară. Plus că s-a ales cu o sută de coco. Nu se cheamă că a făcut limonadă din lămâi?

Păi, *nu*. Se cheamă că R.D. e un pervers, maică-mea e o păcătoasă și că toți camionagii ăia care le-au ținut isonul sunt niște perverși păcătoși.

Ce n-aș da să pot să-mi șterg din minte tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută: maică-mea, rezultatele analizelor și neapărat pe R.D. Biggs, care mi-a lăsat ieri un ditamai bacășul de douăzeci de dolari absolut degeaba, doar pentru că sunt fata maică-mii și pare că vrea să se-arate afectuos.

Pe vremuri îmi plăcea de R.D. În fine, îmi plăcea mai mult decât de unii dintre foștii maică-mii. Îmi plăcea râsul lui zgomotos și că juca Pictionary cu mine și maică-mea în seara noastră obișnuită de jocuri. Însă acumă nu mai am chef să-l văd pe-aici, urmăriindu-mă cu ochi îngrijorați de colo-colo când servesc ouă, pâine

prăjită, cartofi gratinați și terci de porumb pe la mese. Și gofre, desigur. La Gofra Grețoasă — aşa îi zicem eu și Vicks restaurantului. Deși gofrele noastre sunt, de fapt, delicioase.

— Uite ce, Jesse, mi-a zis el, după ce-a ras tot din farfurie.

S-a lăsat pe coate, cu o mutră părintească, aşa că pe loc am știut că mai bine nu-l ascultam mai departe.

— Maică-tii îi e cam greu în ultima vreme.

— Nu. Ne-ne-ne, am făcut eu, apoi m-am dat lângă el, aproape, și i-am șoptit furioasă printre dinți, pen' că n-aveam niciun chef să ne-audă careva: Să nu te văd că vii acuma la mine să-mi zici ce greu îi e, asta după... după ce-ai pus-o să facă!

— Jesse, ce mama na...? Și-a răschirat degetele unsuroase pe tejghea. Zici de aseară? N-am pus-o să facă nimic. E femeie-n toată firea... n-are dreptul să hotărască singură ce vrea să facă?

L-am lăsat baltă, oricum nu merită să-mi pun mințea cu el. Însă când am ajuns acasă, am anunțat-o pe maică-mea că nu mai vreau să am de-a face cu boul ăla în rulota mea.

— Rulota *ta*? a făcut ea.

— De ce te-a mâncat să-i zici și lui? am întrebat-o.

— Ce să-i zic?

M-am uitat urât la ea. Știa ea. Cretinul ăla de R.D. n-a avut altă treabă decât să vină peste mine și să dea din gură despre problemele ei de sănătate.

— Puiule..., a oftat ea, când suferi te mai bazezi și pe prietenii.

— Pe ăsta îl consideri tu prieten? După ce te-a pus să te destrăbălez pentru băieții din gașca lui de camionagii?

— Ba nu m-am... nu m-a... S-a întrerupt. Uite ce, Jesse, n-o fi el prietenul pe care ți l-ai dori tu pentru mine, dar tot pe-acolo e. Ba chiar mai mult decât atât. Și știi ce? Mai mult, știi ceva? Nu refuz pe nimeni dacă se oferă să fie prieten cu mine.

— Ești cam slabă la refuz, am zis, coborând glasul.

— Poftim? a făcut ea, lăsând cârpa de vase din mâna.

Am ieșit din chincineta rulotei și m-am dus în livingul la fel de neîncăpător, puțind a câine. S-a luat după mine și m-a prins de braț.

— Crezi că m-ajută cu ceva dacă te văd cum mă judeci? mi-a zis ea. Dacă fiică-mea mă crede o...

— Curvă?

A tras adânc aer în piept.

Parcă nu-mi venea să cred ce-mi ieșise pe gură — însă nici n-am dres-o.

— Doamne, Jesse, a zis într-un final. R.D. era *lângă mine*. N-ar fi permis să-și bată nimeni joc de mine, numai să fi încercat. Dacă el e-n stare să-mi fie sprijin acuma, tu de ce nu poți?

— Nu-i frumos să iei numele Domnului în deșert, am zis.

S-a holbat la mine de parcă nu mă recunoștea, nu știa cum de s-a ales cu aşa o fiică haină.

— N-am ce să fac, a zis până la urmă. Nică tu n-ai. Nu ne rămâne decât să sperăm în mai bine, atâtă tot.

— Și să ne rugăm, am zis.

A izbucnit în râs. A râs!

— Bine, a spus, roagă-te tu pentru mine. Ar fi drăguț din partea ta. Și știi ce-ar fi și mai drăguț?

Am stat locului, simțind că mă ia tremuratul.

— Dacă ți-ai vedea de viață ta în loc să mă judeci pe mine. Pe bune, Jesse, mă jur, aşa te ții cu dinții

de poruncile Domnului, că te-ai făcut o afurisită de mironosiță.

— Mamă...

— Nu. Te dai atât de specială, de parcă strângi bile albe acolo, sus, în rai, la cât de bună ești tu și strâmbi din nas când te uiți la noi, restul, numai că tot tu pierzi când vine vorba de cele pământești.

Mi-am ferit privirea, însă m-a prins și mi-a întors iar fața spre ea.

— Serios, Jesse. De-abia reușea să-și controleze vocea. Mai bine te-ai bucura de viață cât mai poți — de viață *pe bune*, adică să te mai mânjești din când în când pe nimbul ăla al tău —, pentru că, scumpă mea, nimeni nu știe câte zile i-au mai rămas de trăit.

Bine, mamă, i-am zis în sinea mea. Nu atunci, mai târziu, când s-a îngroșat de tot gluma și s-a lăsat cu o durere ascuțită, nemiloasă, cu lacrimi. *Bine, dacă asta vrei.*

Soarele dimineții îmi arde pielea prin parbriz. O zăresc pe Vicks în restaurant, pun pariu că nu-și vede capul de treburi. *Patru ouă moi. Două cu gofre. Trei porții de cartofi gratinați nelipiți, înăbușiți și tăiați bucăți.* E singura fată de serviciu la plită dintre toți bucătarii și singura sub douăzeci de ani. Are șapteșpe, e de-o vârstă cu mine, numai că eu doar servesc la mese. Oricine e-n stare să servească la mese.

Din locul meu a-ntâia de parcare o văd și pe fata cea nouă, Mel. Stă la recepție de doar două luni, ceea ce-nseamnă că-i cea mai de jos angajată din tot restaurantul. Însă nu s-ar zice, după cum se poartă. Bine, nu-i de-a dreptul melteană, numai că stă cu ochii ei mari și albaștri pe toată lumea și văd ce-i coace mintea, cât de

țărani ne crede pe toti. Ce țărăncuță mă crede *pe mine*, pentru că nu port blugi de patru sute de dolari ca ea.

Pe bune, patru sute de coco! Imediat i-am ochit. Vezi tu, noi purtăm uniforme — pantaloni negri și cămași cu dungi gri cu alb. Cămașile le primim din dotarea restaurantului, cu tot cu papioanele alea urâte cu spume. Pantalonii însă sunt de la noi de-acasă. Cei mai mulți ne cumpărăm o pereche de la Kmart sau Mervyns, nici nu stăm să ne gândim prea mult, și-așa o să fie jegoși când ieşim din tură.

Pantalonii mei sunt nașpa, recunosc. Au talia prea înaltă, închiși cu capsă sus, și au niște buzunare de toată jena, care stau lăbărtate; arăt grasă din cauza lor, deși nu-s deloc. Dacă-mi dai să pun pe mine niște blugi tăiați și un maiou, gata, te prinzi cum arăt de fapt.

Bună-mea — bunică-mea adică — preferă să mă vadă în hainele cu care merg duminica la biserică, însă n-o să mă vezi în fustă și pantofi eleganți când am liber. Doar și-n pantaloni scurți pot să-l simt pe Domnul aproape, nu doar în fustă, zic eu.

În fine, săptămâna trecută Mel a apărut îmbrăcată în niște blugi negri și i-am zis că-i stau bine. Încercam să fiu drăguță, după ce Vicks mă certase că prea mă iau de toată lumea.

— Mersi, mi-a zis Mel.

Părea mirată că vorbeam cu ea.

— De unde și-i ai luat? Eu nu găsesc deloc blugi ca lumea în orașu' asta.

— Ä..., a făcut ea.

A apucat o șuviță de păr între degete și și-a vârât-o în gură, de parcă nu-i venea să mărturisească secretul blugilor.

— Ei, și ce marcă sunt?
S-a sosit, căutând eticheta de firmă.
— Ăă... Chloé?

Chloé? Era o marcă de blugi?

În după-masa aia am mers cu autobuzul până la biblioteca publică și am căutat pe internet marca de blugi Chloé. Nu se găseau la niciun magazin din Niceville, însă puteam să mi-i comand de la o firmă cu numele de Bergdorf Goodman la un preț de nimic — trei sute nouăzeci de dolari, bașca taxa de transport. M-am simțit ca o cretină când mi-am dat seama că de-asta nu-mi zisește Mel nimic.

A doua zi am întrebat-o pe Mel de ce lucra la noi până la urmă. Mi-a scăpat și gata, iar Vicks s-a uitat la mine de parcă voia să-mi spună: *Aoleu, Jesse. Da' arță-goasă mai ești!*

Da' pe bune acuma. Toți am văzut-o când s-a dat jos din Merchanul argintiu al lui taică-su, și țintele alea cu diamante din urechi îi lucesc de-țî iau ochii, zirconiile mele cubice sunt zero barat pe lângă ele. Și l-am mai auzit și pe Abe, managerul, cum stătea la taclale cu ea despre safariul din Africa în care fusese chiar înainte să se angajeze la noi. S-a codit ea cât s-a codit, dar tot a recunoscut că văzuse lei, zebre și girafe în habitatul lor natural.

Eu, ce să zic, n-o să pun prea curând piciorul în Africa. Maică-mea are enșpe milioane de ciobănești scoțieni care ne-mput rulota zi de zi. Numai de genul ăsta de aventuri sălbaticice am parte.

Cum ziceam, atunci am întrebat-o pe Mel ce aș fi vrut să aflu încă din prima zi de serviciu: Cum de lucra la Gofra Grețoasă dacă era cine era?

Și ghici ce mi-a răspuns.

— Păi... pentru că aici nu mănâncă nicio cunoștință de-a mea?

Vicks crede că probabil n-a vrut să spună chiar asta, numai că fix aşa s-a exprimat.

Mă dau jos din Opelul maică-mii și închid portiera cu un scărțăit. Maică-mea o să se oftice rău de tot când o să afle că am luat-o fără să-i cer voie, da' ce să zic, mă doare la bascheti.

Trag bine de pantalonii scurți și îmi netezesc maioul. Îmi trec mâinile prin păr ca să-l descâlcesc. Am și eu un atu ca să-i iau față lui Mel — nu că stau eu acumă să-mi număr atuurile — pletele super-blonde, ca mătasea porumbului.

Mel are un păr săten lunguț destul de frumos, numai că-l ține tot timpul legat, aşa că nu profită deloc de el. La fel și față — e destul de drăguță, poate chiar atrăgătoare, însă dacă s-ar da un pic cu dermatograf și cu gloss, ar fi altă viață. Cât despre corp... of, bine. E bună. Ce să zic, își ține umerii de parcă nimeni nu i-a zis în viață ei să nu mai stea cocoșată, însă e slabă și pare sportivă, cel mai probabil după ani întregi de partide de tenis cu instrucțorul personal. Bravo ei!

Vicks arată mult mai cool. Nu-și dă ea seama, dar aşa e. Are o tunsoare super-tare pe care și-a tras-o cu mâna ei, o coamă de păr pe care a vopsit-o negru ca pana corbului, cu câteva șuvițe albe doar. Mai întâi s-a făcut brunetă și după aia s-a plăcuit, aşa că, cică: „Cre' c-o să-l oxigenez iar“. Șuvițele decolorate îi încadrează față și-i scot în evidență ochii negri. Și, în plus, n-are nicio greață să se dea cu dermatograf, nu ca Mel.

Clopoțeii de la ușă clinchetesc când intru în restaurant. Miroșul de gofre și bacon mă izbește în nări și, cât ai clipi, iar încep să lăcrimez ca o proastă.

— Bună, Jesse! îmi strigă Abe, ridicând ochii de la casa de marcăt. Te trage ața înapoi, este?

— Așa-i, îi zic, clipind din ochi în timp ce-mi trag un zâmbet pe față. Nu pot fără pâinea aia arsă a ta.

— Îhî, face el.

Vine de după tejghea și se face că vrea să mă poconească, iar eu îl fentez.

Îl strig un „hei” lui Dotty, care ține două meniuri cu specialități All-Star în echilibru pe brațe și îi arunc un „*Hola, amigo*” lui T-Bone.

— O cauți pe Vicks? mă-ntreabă T-Bone de lângă plită.

— Da, adineauri era aici. Unde o fi dispărut fata asta?

— A luat o pauză, deși nu-i deloc în program, se plânge Abe. Zi-i să nu-și mai distrugă plămânilii și să se-ntoarcă la muncă, bine?

O iau spre ușa din spate, apoi mă opresc și mă-ntorc.

— Hei, Abe. Se poate să-mi iau mâine liber? Și duminică?

— Glumești, zice el. Zi-mi că glumești.

— Chestia e că... Îmi trebuie o pauză, asta-i tot.

Îmi simt inima bătându-mi tare în piept. Dacă mă refuză?

— Of, Abe, ce te ataci și tu acumă, îi strigă Dotty. Pot să iau eu tura ei. În weekend era vorba să stau cu copiii, însă Carl Junior îi duce la Disney World. Mi-a cerut cumva voie să-i ducă la Disney World? Nu, nu mi-a cerut. A stat cumva o clipă să se gândească la faptul că poate vreau să-i duc eu la Disney World? Nu, n-a stat.

Disney World! îmi zic în sinea mea, semn că mintea îmi sare de la una la alta. De când îmi doresc să merg să văd Disney World și mai ales Epcot — Prototipul Experimental de Comunitate a Viitorului. Din broșuri se înțelege că tot parcul e o întreagă lume în miniatură, cu

țărișoare mici-mititele, înghesuite una-ntr-alta: Franța, Germania, China, atâtea și atâtea locuri minunate. Au chiar și un turn Eiffel care se-ntinde până hăt sus, în văzduh.

Miami, îmi spun singură, ca să nu uit. *La Miami tre'să-ti stea mintea, nu la Epcot sau la turnul Eiffel. Dă-o-ncolo de treabă, fată, nu mai sta cu capu-n nori!*

— Mersi, Dotty, zic.

— Se poate? face ea, punând un morman de bacon pe farfurie unei femei în tricou roz. L-am tot bătut pe Abe la cap — așa-i, Abe? — să-și aducă aminte cât te-ai muncit în ultimele săptămâni. Îmi fac griji pentru tine, iubita.

Își șterge mâinile pe șorț și-o ia spre mine — simt că are de gând să mă îmbrățișeze, ceea ce m-ar da peste cap rău de tot.

— Păi, să nu-ți faci, i-o tai.

Pe loc îmi pare rău, doar știe că maică-meă are probleme de sănătate și știe că știu că știe. Joacă bingo cu maică-meă, aşa că sigur stau de vorbă. Numai că nimeni nu mai știe de la Gofra Grețoasă — nici Abe, nici T-Bone și nici măcar Vicks.

Maică-meă nu-nțelege de ce nu i-am zis lui Vicks. Nici eu nu știu. Și nici n-aș putea să-i explic.

— N-am nimic, îi zic lui Dotty. Nu-mi place cum se uită la mine, aşa că mă uit în altă parte. Pe bune. Păi, atunci, ăăă... adio și n-am cuvinte, copii!

Vicks e în parcare din spate, rezemată de peretele de beton, cu țigara între degete. Mel e cu ea. Îmi sug imediat burta, aşa îmi vine să fac când e Mel de față.

— Jesse! face Vicks. Se trage de lângă perete și batem palma. Ce faci, dulceață? Credeam că nu lucrezi azi.